

Verenigde staten – NW regio Seattle - met kinderen

Verslag van een zomerreis (2008) - met 2 kinderen (13 en 15 jaar).

Het jaarlijkse brainstormen over de vakantiebestemming duurde deze keer niet lang: “Amerika” zagen onze gasten direct zitten, moederlijke zorgen over de lange vliegreis, jetlag, beren, gekke Amerikanen en mottig eten werden met een laconiek “So what?” afgedaan, de dollar bleef maar zakken, de regio rond Seattle (met talrijke Nationale Parken en Mount St Helens binnen een ‘doenbare’ afstand) stond reeds lang op mijn verlanglijstje en het is er tijdens de zomer niet zo bloedheet als in de rest van de VS.

We beslisten om onze tentjes mee te nemen, zoveel mogelijk te kamperen en dit af te wisselen met een occasionele overnachting in een motel en in een ‘cabin’.

Wat onze kinderen van deze reis vonden kan je op het einde van het verslag lezen.

Reisschema:

Brussel - Seattle – North Cascade Nationaal Park – Glacier Nationaal Park – Mt Rainier Nationaal Park – Mt Saint Helens – Olympic National Park – Everett - Seattle – Brussel.

Foto’s van onze reis zijn te bekijken op ons picasa webalbum:

<http://picasaweb.google.com/martin1.stevens/NWUSASeattle2008?feat=directlink>

Na wat zoekwerk op internet bleek spoedig dat we er goed aan deden een aantal kampeernachtingen vooraf te boeken. Overnachtingsmogelijkheden in de Nationale Parken zijn vrij schaars, en vooral tijdens de weekends lopen de campings snel vol (op sommige plaatsen zijn dan rond 10 u in de voormiddag alle plaatsen reeds bezet). Dit bleek in de praktijk effectief ook zo te zijn.

Het beleid voor overnachten op de ‘backcountry campsites’ (lees: wilderniskamperen) in de Nationale Parken is naar Europees begrip heel restrictief: er wordt via een verplichte ‘backcountry permit’ maar aan een beperkt aantal personen toestemming gegeven om te overnachten in de Nationale Parken. Een aantal kampeerplaatsen kan je vooraf reserveren, andere worden bedeeld op ‘first come, first serve’ basis. Vooraf informeren op de site van het Nationaal Park.

Op basis van het stramien van onze reis boekten we ongeveer de helft van onze overnachtingen, om toch wat zekerheid in te bouwen en ons anderzijds niet op een strak reisschema vast te pinnen.

Reserveren van de ‘auto-campings’ kan online (<http://www.recreation.gov/>, menu aan linkerkant), voor de ‘backcountry permits’ in de nationale parken dient dit lekker ouderwets per post of per fax te gebeuren – info is op de website van het NP te vinden, onder ‘backcountry camping’.

De reserveringen van de “auto-campings” verliep voorbeeldig, op de website kan je elke plaats tot in de details bekijken (b.v. de oppervlakte in vierkante meter die je voor tentjes kan gebruiken), je betaalt vooraf online met Visa, als je op de camping komt is je plaats met een naamplaatje gemarkeerd. Handig! Naar Europese normen zijn de kampeerplaatsen zeer ruim, we konden overal zonder problemen onze twee kleine trekkerstentjes kwijt op 1 plaats.

Wel opschrijven welke plaats je gekozen hebt (bv 4A) en een plannetje van de camping afdrukken. Dit systeem bleek reuze handig te zijn, we kwamen soms ’s avonds zeer laat toe, reden naar ons plekje en konden direct onze tentjes beginnen opzetten.

Sommige kampeerplaatsen, vooral deze van de National Forests, waren echt een droom: schitterend in het bos ingebed (je zag soms zelfs je buur niet staan), ruime plekken, kraaknet, heel rustig, ver van de bewoonde wereld. De voorzieningen waren veelal heel ‘basic’: een puttoilet en stromend water. Wel had je altijd een eigen vuurplaats (hout kon je overal wel vinden, voldoende droog hout op de grond) en een eigen kampeertafel.

Toegang tot de Nationale Parken en parkeren en kamperen in de National Forests is betalend.

Er bestaan allerlei passen, wij kiezen voor de gemakkelijkste ‘all in’ formule en schaffen ons een ‘America the Beautiful’-pas aan, voor 80 USD heb je dan een jaar toegang tot alle Nationale Parken en Forests in de VS. We kochten deze in de buitensportwinkel REI in Seattle (www.rei.com), pas is ook verkrijgbaar aan de ingang van de Nationale Parken, in infokantoren...

Op parking en campings van de National Forestry Commission geldt het ‘pay and display’-principe: je pas zichtbaar in de auto achterlaten. Als je geen pas hebt moet je geld in een enveloppe steken en het betaalbewijsje in je auto tonen.

Alle prijzen in dollars (USD) tenzij anders vermeld. Voor 1 Euro kregen we ongeveer 1.65 dollar.

1. Transport

1) naar de VS en terug

Op zoek naar de goedkoopste vlucht schuimde ik het internet af, maar kwam uiteindelijk toch op het kantoor van Connections in Sint-Denijs Westrem (Gent) terecht. Daar kon men goedkoper boeken dan op hun eigen website (www.connections.be). Blijkbaar worden niet alle vluchten op internet getoond.... We hoorden later ook van kennissen dat Connections inderdaad de goedkoopste vluchten kan aanbieden.

Correcte service, men besteedt echt de tijd om je de beste vluchten te bezorgen.

Bij mijn zoektocht bleek ook dat de goedkoopste vluchten momenteel vanuit Zaventem vertrekken, een meevaller. Vertrekken vanuit Parijs, Londen of Schiphol bleek aanzienlijk duurder (vroeger waren de vluchten vanuit Nederland merkelijk goedkoper).

Om de beste prijs te krijgen is er maar één gouden raad: boek zo vroeg mogelijk. Wij boekten in januari en pikten zowat de laatste goedkope vluchten mee, tijdens de ‘vroegboekperiode’ van Connections.

Onze vluchten: 8/7/08 Brussel – Washington (8 uur 21 min. vlucht) en Washington – Seattle (5 uur 35 min. vlucht) met United Airlines. Terugvlucht 28/7/08 ook via Washington. Prijs per persoon, alle vluchten: 794 Euro + 10 Euro reservatiekosten.

We sloten bij Connections ook een reisverzekering af, omvat oa. een annulatieverzekering en een verzekering voor de bagage (304 Euro voor ons gezin).

We namen de trein naar Zaventem, vanuit Gent een uur rijden, kost 8.80 Euro per persoon. Je stapt af in de luchthaven zelf. We konden per persoon maximaal 2 tassen/valiezen met in totaal 25 kg bagage meenemen + 1 stuk handbagage. We zijn geen grote bagagezeulers en beperken ons steeds tot het minimum, maar gezien we onze kampeeruitrusting meenamen, kwamen we deze keer aan 4 grote en 3 kleine rugzakken, 1 valies en 3 tassen, samen een hoop kilo’s.

Alle vluchten verliepen voorbeeldig en stipt op tijd. Wel was er op de transatlantische vlucht beduidend minder (lees: zo goed als geen) beenruimte dan op de binnenlandse vluchten.

2) in de VS

Samen met onze vliegtuigtickets boekten we ook de huur van een wagen in de VS. Kostprijs voor 3 weken huur, auto ‘full size’ bij Avis: 622 Euro, special prijs tijdens de vroegboekperiode.

We dienden de laatste week voor ons vertrek bij Connections een voucher te halen om deze voor de betaling van de huur in de VS te gebruiken.

Met deze voucher gingen we naar de balie van Avis op de luchthaven van Seattle, we kregen een Hyundai Sonata toegewezen. Gelukkig had deze grote koffer waarin we met enig zoeken en passen onze bagage kwijt konden. Comfortabele auto met veel plaats binnenin en alle comfort. Nagenoeg alle auto's in de VS hebben een automatische versnellingsbak, dat is even wennen (gewoon je linkerpoot van de pedalen houden), maar rijdt heel comfortabel en ontspannen.

Voor 99 USD huurden we bij Avis een GPS (Garmin 'Where2'). Deze bewees ons goede diensten, vooral bij navigatie in de steden of bij het zoeken naar restaurants, benzinstations of motels. 't Is avond, donker, en je zoekt dringend een plaats om te slapen? Even je door de GPS naar het dichtstbijzijnde motel laten gidsen, heel handig. Het maakte ook de reis voor de 'navigator' een stuk rustiger. In bergachtige gebieden zoals Mt Rainier had onze Garmin soms wel last met het vinden van de satellieten. Er was zelfs een Nederlandstalige stem beschikbaar, maar dat bleek geen succes: de straatnamen werden in onbegrijpelijk taaltje uitgesproken (Fifth Street werd "vijf TH street") en we schakelden snel naar de Engelstalige madam over.

Een algemene wegenkaart blijft onmisbaar, want de GPS wil je soms de meest onmogelijke baantjes insturen.

Het Avis personeel was uiterst vriendelijk, behulpzaam en efficiënt. Onderweg hadden we last van een band die langzaam leegliep, na een (gratis) telefoontje naar hun hulplijn konden we die zelf gratis laten herstellen bij een bandencentrale (snelle service bij Les Schwab Tyres in Port Angeles, en lekkere koffie tijdens het wachten)

In de VS wordt naar Belgische normen 'op opa's wijze' gereden: traag en behoedzaam. De maximum snelheid (veelal 70 mijl/uur) wordt strikt gerespecteerd, mede door het algemeen gebruik van de cruise-control op de grote wegen. Je kan er echt ontspannen rijden.

Op kruispunten stoppen soms gewoon alle auto's, en is het schuchter kijken wie nu eerst het kruispunt wil oversteken. Op onze hele reis zagen we geen enkele gevaarlijke verkeerssituatie. Compacte wagens, genre VW Golf, zie je bijna niet rijden, de 'full size' auto's domineren het verkeersbeeld.

Ook SUV's en pickups (als personenwagens vermomde vrachtauto's) zijn zeer populair.

De mobilhomes zijn een maatje groter dan bij ons: men noemt ze 'RV's' (recreational vehicles), en sommige zijn zo gigantische dat er op de trekhaak een personenauto aangepikt hangt om op de plaats van bestemming ongestoord een ritje te kunnen maken.

Het milieubewustzijn van de gemiddelde Amerikaan staat op een laag pitje, en de prijs van de brandstof is ook al geen aanmoediging om zuinig te rijden: de benzine kostte de helft minder dan in België, en toch kloeg men steen en been over de 'very expensive fuel'...

Smalle baantjes, steile bergpassen en nauwe parkeerplaatsen waren schaars, alles is voorzien voor de halve vrachtwagen waarmee de gemiddelde Amerikaan zich voortbeweegt, dus met een grote auto rijden was zeker geen straf. Voor de prijs hoef je het ook niet te laten: een 'fullsize' is nauwelijks duurder dan een compact en biedt veel meer plaats voor je bagage. Dus vooraf even goed bezinnen welk type auto je wenst te huren. Je kan ter plekke ook nog een 'upgrade' vragen. Er rijden vooral veel Amerikaanse en Aziatische (Toyota, Honda, Hyundai...) auto's, een zeldzame Duitser (VW, Audi) kom je ook nog eens tegen, maar alle andere Europese merken zijn volledig afwezig.

Opvallend: de naar Amerikaanse normen compacte Toyota Prius blijkt er heel succesvol te zijn.

Een 'Highway' is niet noodzakelijk een 'grote' weg, soms is dit zelfs simpelweg een gravelbaan. Een 'Interstate' is vergelijkbaar met onze snelweg, de maximum snelheid is er 70 mijl/uur. Een 'Forest Road' is een onverharde weg doorheen de natuur, deze kan soms bijzonder ruig zijn.

In sommige gebieden kan de sneeuw tot in juli blijven liggen (de hoogste weg in North Cascades was nog afgesloten toen wij er waren), info kan je op de website van de nationale parken vinden, zoeken naar ‘road conditions’.

Benzinestations kan je overal langs de grote wegen en in de dorpen vinden. Je kan overal met Visa betalen. Opgelet: in sommige Nationale Parken (bv. Rainier) zijn geen voorzieningen.

2. North Cascades National Park en Mount Baker Wilderness Area

Gezien deze gebieden aan elkaar grenzen worden deze samen behandeld. Mount Baker ligt ten W van North Cascades.

2.1. Logies

Silver Fir camping (Mount Baker)

Website: www.recreations.gov, onder ‘Search by map’ kan je alle online-reserveerbare campings per regio zoeken (heel handig). Info:

<http://www.publiclands.org/explore/site.php?search=YES&back=Search%20Results&id=4786>

Prijs: camping 16 USD, reservatie 9 USD. Camping onder beheer van de US Forest Service.

Gelegen in het Mt. Baker-Snoqualmie National Forest, op Highway 542, 12.5 mijl ten O van het dorp Glacier. Zeer ruime plaatsen, verspreid in het bos en aan een rivier, elk met eigen vuurplaats en picknicktafel. Zeer rustig, weinig kampeerders. Toilet type ‘toi toi’ en koud water (beschikbaar aan een aantal pompen, was troebel bruin en dus niet drinkbaar), voor de rest geen voorzieningen.

Skagit River Resort (ten ZW van North Cascades)

Website: www.northcascades.com. Gelegen op Highway 20, 6 mijl ten O van Rockport, tussen mijlpaal 103 en 104.

Vrij bizarre website boordevol min of meer nuttige info, om te reserveren moet je via het gastboek gaan (eerst inschrijven, gratis). Na een paar mailtjes over en weer bleek onze reservatie snel geregeld.

We boekten een ‘rustique river site’, prijs incl. tax 27.50 USD.

Die kampeerplaatsen bleken gewoon in een vergeten en banaal hobbelig hoekje aan een weinig aantrekkelijke rivier te liggen, vlak naast de drukke weg, niet echt rustig. Lang gras met veel molshopen. Sanitair oud en versleten, douches te betalen met muntstukken (25 cent voor ca. 3 minuten warm water). En de prijs bleek plots tot 44 dollar gestegen te zijn... veruit de duurste kampeerplaats van onze reis. Zware tegenvaller en de enige plaats waar we met een slecht gevoel weggingen.

We lieten ons dan ook nog vangen aan een avondmaal in het plaatselijk restaurant, ‘the Eatery’. Elk plekje werd ingenomen door een ongelooflijke hoeveelheid prullaria, het ‘home made’ eten was niet om over naar huis te schrijven, de ‘lemonade’ bleek een zoetklevig roze spul te zijn dat naar citroen smaakte, en bij sluitingstijd verdwenen de bloemen die onze tafel sierden in dezelfde koelkast waar de desserts en de dranken bewaard werden.

Lone Fir Campsite (Washington Pass)

Info:

<http://www.publiclands.org/explore/site.php?search=YES&back=Search%20Results&id=4822>

Algemene info ivm kamperen in en nabij North West Cascades:

<http://www.north.cascades.national-park.com/camping.htm>

Gelegen op Highway 20, even ten Z van Washington Pass, nabij het North Cascades NP.

Prijs per nacht: 8 USD.

Zeer rustig gelegen in een schitterend ‘National Forest’, vol geuren, vol kleurrijke vogels, nabij een rivier. We kwamen aan rond 14u, er was dan nog een ruime keuze aan plaatsen (zelfbediening), ’s avonds was de camping zo goed als volzet. Zeer proper puttoilet en koud water beschikbaar. Ruime plaatsen, en zoals op alle campings hadden we een privé-vuurplaats en pickniktafel. Vlakbij een weg, echter ’s nachts geen verkeer. Deze camping beviel ons zeer goed.

Enige minpunt: zeer veel agressieve muggen. Proefondervindelijk bewezen: een knalgeel T-shirt dragen is geen goed idee in muggengebied, dit lokt ze blijkaar onweerstaanbaar aan.

Het zelfbedieningssysteem van de meeste campings is even eenvoudig als efficiënt: toekomen, je plekje zoeken, dan terug naar de ingang, enveloppe nemen, invullen (naam, plaats op camping, nummerplaat,...), geld in de enveloppe, strookje afscheuren en geld in een postbus dropen. Het afgescheurde strookje bevestig je op het nummerplaatje op je kampeerplaats, zodat iedereen weet dat deze plaats bezet is. De campingbeheerders doen af en toe hun ronde om te zien of er geen zwartkampeerders zijn.

2.2. Wandelingen

Je verwacht het niet meteen in juli, maar vele wandelingen rond Mount Baker waren nog onbegaanbaar omdat ze onder een dik pak sneeuw lagen. Onze keuze was dus beperkt (er zijn zeker betere wandelingen dan de onze te doen in deze regio), de vriendelijke en efficiënte info-dienst in Glacier helpt ons een keuze te maken.

Wandeling naar Welcome Pass (beschreven in wandelboek ‘North Cascades Day Hike’, nr. 43)

Na een zeer koude nacht op camping ‘Silver Fir’ reden we langs een gravelweg naar de start van de wandeling naar Welcome Pass. Na een vrij vlakke aanloop van ongeveer 1.5 km begint het echte werk: het pad loopt in ontelbare haarspeldbochten een zeer steile, beboste helling op. De volgende 2.5 km winnen we 700 meter hoogte, een zeer taaie brok als eerste wandeling. In totaal doen we ongeveer 2.5 uur over de 4 km tot Welcome Pass. Onderweg passeren we enkele plekken sneeuw, en als we boven uit het bos komen blijkt de pas volledig onder een dik pak sneeuw te liggen, fantastisch. Het zicht is spijtig genoeg slecht, de bergen zitten volledig in de wolken. De steile afdaling draait onze spieren volledig in de fruut. Over de 8 km heen en terug deden we uiteindelijk 4 ½ uur.

Wandeling naar Blue Lake (‘North Cascades Day Hike’, nr. 25)

Meteen maar de conclusie: fantastische wandeling met wonderlijk eindpunt. Start (‘trailhead’) ligt aan Highway 20, ca. 10 km van camping ‘Lone Fir’.

Ca. 7 km heen en terug, hoogteverschil 250 meter, totaal ca. 3 ½ uur. Makkelijke wandeling (we lopen wel nog zo stram als iets na onze klauterpartij naar Welcome Pass), zeer fraai aangelegd pad doorheen een mooi bos, met hier en daar goede uitzichtspunten. Na 2 uur komen we aan het bergmeer ‘Blue Lake’, langs 3 zijden omringd door steile bergen. Ongelooflijk fotogeniek. We komen er enkele halfwilde witte geiten tegen, nog met hun lange wintervacht.

Trail of the Cedars (Newhalem) (<http://www.nps.gov/noca/planyourvisit/newhalem-area-trails.htm>)

Korte wandeling door een cederbos, start aan een brug over de Skagit River in Newhalem. Ceders (Western Red Cedar) kunnen zeer oud en zeer groot worden, op deze korte, vlakke wandeling kom je zo enkele reuzen tegen. Door een brand werd een groot deel van het bos echter vernield, zodat je ook veel ‘jong grut’ tegenkomt. Op andere plaatsen kan je mooiere cederbossen bezoeken.

2.3. Overige bezienswaardigheden

Route 542 (<http://www.byways.org/explore/byways/2236/>)

Deze bergpas loopt door het hart van het berggebied ten Z van Mount Baker. Vanaf de korte wandeling rond Picture Lake heb je een schitterend zicht op de gletsjers van deze kolossale berg. Normaal kan je dan nog een eind hoger rijden, toen wij er waren (10 juli!) was de weg nog afgesloten: men was bezig de laatste sneeuw te ruimen...

Washington Pass (http://en.wikipedia.org/wiki/Washington_Pass)

North Cascades National Park wordt van West naar Oost doormidden gesneden door Highway 20, die pas interessant wordt vanaf Diabolo Lake, waar de weg langzaam klimt naar Washington Pass. Vergeet niet te stoppen bij de Diabolo Overlook voor een schitterend zicht over het groenblauwe meer, en bij Washington Overlook kan je enkele korte wandelingen maken naar diverse uitzichtspunten, in een omgeving vol steile, brokkelige rotswanden.

Mazama Country Inn (<http://www.mazamacountryinn.com/>)

We stranden hier op zoek naar een avondmaal. Gelegen nabij het gelijknamige dorp, ten O van Washington Pass. Je kan hier een vakantiehuisje huren, kamperen en verdomd lekker eten voor een schappelijke prijs. We betaalden voor ons gezin ongeveer 100 dollar, voor een hoofdschotel met een ongezond grote hoeveelheid vlees, een soepje of een slaatje, en een lekker glas lokale rode wijn. Bijzonder: aan de ramen heeft men 2 kokers met suikerwater opgehangen, tijdens het eten kan je zien hoe kolibri's ('humming birds') als helicoptertjes rondvliegen en suikerwater komen slurpen.

2.4. Varia

Alhoewel de temperatuur overdag normaal was, waren onze twee kampeernachten in deze streek bitter koud en zeer vochtig, we ontwaakten telkens met een hoop condens aan de binnenkant van onze tent, het was moeilijk om alles droog te houden.

In Newhalem bevindt zich het informatiecentrum van het Nationaal Park, waar men goed ingelicht en zeer vriendelijk is.

In dit gebied zagen we ook heel weinig toeristen, enkel Highway 20 wordt druk bereden.

3. Route van North Cascades naar Glacier National Park

Het is een eind rijden (heen en terug een kleine 2000 km), maar we besluiten het Glacier National Park in de Rocky Mountains in onze reisroute op te nemen. Gelukkig is dit niet zomaar een saaie verbindingroute.

3.1. Logies

Voor deze verbindingrit hebben we vooraf geen logies geboekt, en lap, de eerste avond hebben we al veel moeite om een motelkamer te vinden. We passerden Spokane rond 19 u en beginnen een kamer te zoeken. Het volgende stadje is Sandpoint, maar daar zit alles vol wegens de wellicht fantastische 'Wooden Boat Show'....

Via via verwijst men ons naar de Monarch Mountain Lodge in het nabijgelegen Ponderay (<http://www.monarchmountainsandpoint.com/>), zoals de naam het al zegt gelegen op een biljartvlakke megaparking net buiten het centrum, die we in het stikdonker enkel dank zij onze GPS weten te vinden. Gelegen vlakbij Highway 2, naast een Pizza Hut.

Het heeft inderdaad wat van een verloren gelopen skihotel, en oef, daar heeft men nog een kamer voor ons, vriendelijk onthaal, mooie kamer, lekkere douche, en heel laat in ons bed. Amerikanen maken niet veel spel van het ontbijt, 's morgens vinden we dan ook enkel toast, bagels en cereals ergens in een vergeten hoekje opgesteld, koffie uit een dikke isomo beker, wat vruchtensap. Alles voorverpakt en wegwerp, ontbijten in een motel de VS is gewoon een aanslag op het milieu.

3.2. Bezienswaardigheden

Nadat we North Cascades en Washington Pass verlaten hebben verandert het landschap van bossen en bergen langzaam in dorre heuvels. Het gematigde klimaat van de Oostkust heeft plaats gemaakt voor een broeierige warmte, met een bakkende zon aan een diepblauwe hemel.

We passeren de Grand Coulee Dam (http://nl.wikipedia.org/wiki/Grand_Coulee_Dam) en vinden via de GPS een donker maar koel Mexicaans restaurant voor het middagmaal.

Daarna rijden we verder door de imposante Grand Coulee, een reusachtige kloof, gevormd door gigantische vloedgolven bij het leeglopen van een binnenzee op het einde van de Ijstijden. We komen bij Dry Falls, de 'Droge Waterval', een boeiend geologische curiosum en de grootste waterval die ooit bestaan heeft (zie: http://nl.wikipedia.org/wiki/Dry_Falls), maar nu vooral: droog. Merkwaardig woestijnlandschap, bloedheet. Aan de basis van de droge waterval liggen een aantal half ingedampde meertjes. Het info-centrum biedt een goed uitzicht, je kan er naar een zeer boeiende video over het ontstaan van Dry Falls kijken. We worden er ook gewaarschuwd voor ratelslangen...

We rijden verder naar Spokane, doorheen een landschap vol droge kloven, allemaal afloopgeulen van de gesmolten binnenzee. We passeren ook grote graanvelden en dorre akkers, waar stofhozen hoog opwaaien.

Vanaf ons logies in Ponderay volgen we de volgende weg route 200, nabij Heron schakelen we over op route 56. We nemen de afslag naar Ross Creek Scenic Area in het Kootenai National Forest. Vanaf de parking kan je daar een korte lusvormige wandeling ('nature trail', ongeveer ½ mijl) maken doorheen een zeer mooi bos met veel oude en hoge cederbomen, zeer de moeite. Info: <http://www.libby.org/homepage/RossCreek/> en http://www.fs.fed.us/r1/kootenai/about/forest/featured_areas/ross_creek.shtml

4. Glacier National Park

4.1. Logies

Bowman Lake Campsite

Gelegen in het NW van het nationaal park, op Bowman Lake Road, die in Polebridge start. Kan niet vooraf gereserveerd worden. Website:

http://home.nps.gov/applications/glac/cgstatus/camping_detail.cfm?cg=Bowman%20Lake, kamperen in Glacier algemeen: <http://www.nps.gov/glac/planyourvisit/camping.htm>

Op de website kan je wel de historische gegevens van de bezetting op de camping vinden, zodat je kan voorspellen wanneer je zeker moet aankomen om nog plaats te hebben. Wij kwamen aan rond 18 uur en hadden nog veel keuze. De camping was op het einde van de avond ongeveer ¾ vol.

Kostprijs: 25 USD per nacht. Je kan er ook met Visa betalen via een 'Visa slip'.

Effen plaatsen, in een open bos, allen met vuurplaats en pikniktafel. Vergis je niet, deze camping ligt in volle natuur, ver van de bewoonde wereld, dus is kamperen hier 'back tot basics'. Water

komt uit een tankwagen, en er zijn puttoiletten. Toen wij er waren was er een poema ('mountain lion' - <http://nl.wikipedia.org/wiki/Poema>) vlakbij de camping waargenomen. Er worden ook regelmatig beren gezien. Als de dreiging te groot is wordt de camping gewoon gesloten. Het krioelt er ook van onverschrokken grondeekhoorns, die het eten bijna van je tafel komen jatten. Veel agressieve muggen. En er is vooral dat grote, schitterende bergmeer, Bowman Lake, met op de achtergrond de Rocky Mountains, onvergetelijk.

Rising Sun Campground

Gelegen in het Nationaal Park, 10 km van St. Mary, langs de 'Road to the Sun'.

Internet: http://home.nps.gov/applications/glac/cgstatus/camping_detail.cfm?cg=Rising%20Sun

We komen rond 18 uur op de camping en kunnen één van de laatste vrije plaatsen innemen.

In volle natuur, prachtig gelegen, aan de voet van de bergen, mooie uitzichten. 's Nachts zeer rustig, als we even een paar lawaaierige motards op de camping wegdenken. Propere toiletten met waterspoeling, kranen met drinkwater, voor de rest geen voorzieningen.

Prijs/nacht: 20 USD.

Cracker Lake Backcountry Campsite

Eén van de vele kleine 'backcountry' kampeerlocaties en het Nationaal Park. In tegenstelling tot de Nationale Parken in Europa kan je niet zomaar je tent opstellen, dit kan alleen op bepaalde locaties, en om ze te gebruiken heb je een 'Backcountry Permit' nodig.

Deze kan je vooraf aanvragen per post of per fax, procedure:

<http://www.nps.gov/glac/planyourvisit/backcountry.htm>

We reserveerden onze permit ca. 3 maand vooraf, kostprijs: 30 USD reservatie, dan nog 5 USD per persoon voor de permit; kinderen tot 12 jaar gratis.

Verder beschreven in de wandeling naar Cracker Lake.

4.2. Wandelingen

Trail of the Cedars

Nabij Avalanche Creek kan je op de 'Road to the sun' het startpunt vinden van het ongeveer 1 km lange 'Trail of the Cedars' (<http://www.glacierparkinformation.com/avalanche/>). Veel loopplanken, niet echt bijzonder, er zijn veel mooiere 'cederwandelingen'.

Sunrise, Nature trail en Baring Falls (http://www.takemytrip.com/06glacier/06_21a.htm)

We starten vanaf Sunrise Point, en volgen de wegwijzer 'Nature Trail'.

Het nagenoeg vlakke pad loopt langs St. Mary's Lake, met mooie uitzichten.

De waterval is weinig spectaculair.

We deden dit als avondwandeling, ca. 4 km heen en terug, 1 ½ uur stappen.

Cracker Lake

Over de wandeling naar Cracker Lake kunnen we kort zijn: topklasse!

Internet: <http://www.missoula.com/news/node/1827> en <http://hubcap.clemson.edu/~pjf/cracker.html> (routebeschrijving).

Gezien we bij Cracker Lake willen overnachten pikken we de dag tevoren onze 'backcountry permit' op in het Backcountry Permit Office in Aggar. Eerst een hele hoop uitleg (vooral over het berengevaar), een checklist overlopen (zo moet je onder andere een touw mee hebben om je voedsel omhoog te kunnen hangen), een video bekijken, en dan pas krijg je de permit. De permit moet je aan je rugzak of aan je tent hangen, en jawel, op de heenweg kwamen we een ranger tegen die onze

permit controleerde. Geen overnachting zonder permit, ik denk niet dat men er met illegale kampeerders kan lachen...

Het pad start in Many Glaciers, je kan parkeren op de grote parking van het gelijknamige hotel, het trailhead is met een bord aangeduid.

Het eerste stuk van de wandeling moet je delen met een trail voor paarden, ik heb niets tegen die beesten, maar het eten dat je erin steekt komt er langs de andere kant onder gewijzigde vorm weer uit, en dat maakt dat het eerste stuk van het pad stinkt, stoffig is en vol vliegen zit. Gelukkig volgt na een kilometer of drie een afslag voor de paarden, en de rest van de route is een prima, langzaam stijgend wandelpad.

Na het oversteken van een paar beboste heuvelruggen (morenen van een vroegere gletsjer) komen de steile bergwanden rond Cracker Lake in zicht, pas helemaal op het einde van het pad krijgen we het blauwgroene gletsjermeer te zien. De opvallende kleur wordt veroorzaakt door mineralen afkomstig van de Siyeh-gletsjer (het Engels woord hiervoor is 'rock flour', 'rotsbloem' of verpulverde rots).

Op een rotsige uitsprong langs de oever van het meer ligt onze camping voor de nacht, die drie kampeerplaatsen telt. Onze plek is net groot genoeg om onze twee tentjes op te zetten. De drie kampeerplaatsen liggen vrij ver van elkaar op een helling, elk heeft een fabelachtig uitzicht op het meer en de bergkom waarin Cracker Lake ligt. Of, zoals een voorbijstappende Amerikaan zie: "Well, not a bad place to spend the night". Er is ook een plaats om je voedsel te bereiden: om beveiligheidsredenen wordt voedsel klaarmaken en slapen strikt van elkaar gescheiden, de geur van voedsel kan beren aantrekken. Er zijn bankjes gemaakt van wat stenen en planken. Je mag er geen open vuur maken, enkel branders zijn toegestaan. Nog wat verder staat een metalen paal met haken (een 'bear pole'), waar je een touw overgooit en alles wat eetbaar is of sterkt ruikt buiten het bereik van beren omhoog hangt. Er is zelfs een puttoilet, enkele honderden meter verder.

Er zitten veel marmotten, die komen kijken of er wat te eten valt. Men had ons aangeraden alles steeds in onze tent te bewaren, omdat de marmotten steeds agressiever en slimmer worden en op zoek naar voedsel gaten in rugzakken en schoenen bijten. Enkel een tent lijkt ze nog af te schrikken. Geen last van gehad overigens.

Na onze tentjes opgezet te hebben gaan we wat water tappen aan het meer, na passage door onze MSR-filter is dit uitstekend drinkbaar.

We wandelen daarna naar het einde van het meer, waar zich restanten van een vroegere mijn bevinden en waar een riviertje in het meer meandert.

Ondertussen valt de avond en kleurt de lucht boven de bergen rood.

's Nachts begint het af en toe heel hard te waaien, gevolgd door een korte plensbui. 's Morgens zien we een dik pak wolken boven de bergtoppen hangen, en jawel, als we onze tentjes opbreken begint het te spaken: veel wind, veel regen. Nat materiaal in de rugzakken proppen is altijd even vloeken... Zodra we een paar kilometer van het meer weg zijn begint de zon weer te schijnen.

Terug in Many Glaciers halen we onze rugzakken leeg en leggen onze spullen te drogen.

Het meer kan in een lange dagtocht bezocht worden, maar dan mis je een unieke overnachting.

Heen en terug deden we ongeveer 7 uur over de ca. 20 km heen en terug.

4.3. Overige bezienswaardigheden

De route vanaf het Westen naar Glacier is een belevenis op zich. Na Libby volgen we route 37 en dan 93. Om ons eens te laten verrassen besluiten we van onze geplande route (de 93 volgen tot Columbia Falls) af te wijken en onze GPS te volgen, die ons een bosweg inleidt. Het gaat een tijdje vrij goed, de weg is wel ruig en ligt vol takken, maar na een tiental kilometer ligt een knoert van een boom dwars over de weg en is het terugkeren geblazen. De voorbije winter waren er een aantal zware stormen in de regio geweest die heel wat bomen geveld hadden.

Terug op de 93 wijst onze GPS naar Forest Road 114, en we besluiten het er nog maar eens op te wagen. Wel, geen seconde spijt van gehad. De gravelweg is smal, verlaten, draait, keert en gaat op

en neer alsof er bij de aanleg zware straffen stonden op een recht, effen stuk. Maar mensen, wat een landschap! Tientallen kilometer ongerept, prachtig bos, af en toe onderbroken door hallucinante, gigantische plekken zwartgeblakerde bomen, staande getuigen van bosbranden die tot hoog op de bergen gewoed hebben. We komen uit op de North Fork, een brede, druk bereden, stoffige onverharde weg die langs de rand van het Nationaal Park loopt. We komen aan in Polebridge (<http://members.tripod.com/polebridge/>) het enige ‘dorp’ in de omgeving, een stoffig gat met een tiental huizen, een restaurant en een winkeltje. Een smalle gravelweg brengt ons naar de camping aan Bowman Lake, onze eerste overnachtingsplaats.

Road to the Sun

Internet leesvoer: <http://www.nps.gov/glac/planyourvisit/goingtothesunroad.htm>

Glacier is vooral bekend om de ‘Road to the Sun’, een weg die van Aggar naar St. Mary dwars doorheen de bergen van Glacier loopt. Denk niet aan een steile Alpenpas, de gezapig stijgende weg telt welgeteld 1 haarspeldbocht. De weg loopt in feite langzaam langs een bergflank omhoog, het berglandschap met de gigantische gletsjerdalen is wel fenomenaal. We maken een hoog aantal fotostops, op het hoogste punt ligt nog sneeuw. De Amerikanen verzinnen ook steeds welluidende namen voor de uitzichtspunten: wat dacht je van ‘Jackson Glacier Overlook’ of ‘Wild Goose Island’? Dat laatste is een klein eiland in een meer met op de achtergrond een geweldig berglandschap. De ‘Weeping Wall’ is een sluierwaterval die gedeeltelijk op de weg valt. Men is de oude weg aan het herstellen, we staan een half uur stil wegens éénrichtingsverkeer.

4.4. Varia

Glacier is ‘Bear Country’, en dat zal men hier in je suffe hersens rammen zodat je het binnen honderd jaar nog weet. Borden, affiches, rangers, video’s: je wordt ontelbare keren gewaarschuwd vooraleer je op pad mag. ‘Bear Aware’ is de slogan: zie

<http://www.glacieradventure.com/play/Wildlife/bearaware.htm>

Omdat naast de relatief schuwe bruine beer ook de agressievere grizzly in het park voorkomt is dit zeker niet overbodig, je kan niet voorzichtig genoeg zijn. Elke beer gaat op de loop als hij een mens hoort of ruikt, dus lawaai maken (of stinken, jouw keuze) is een goede maar wat lompe maatregel. We dragen een tijdje een “berenbel”, maar door wat schampere opmerkingen van wandelaars die net hopen een beer tegen te komen en het zenuwslopende geklingel laten we de bel achterwege en houden we het bij wat handgeklap op plaatsen waar we geen zicht hebben.

Geen beer gezien, wel recente graafsporen en uitwerpselen.

Glacier loopt verder in Canada, waar het de naam Waterton Lakes National Park draagt.

We planden hier ook een dag door te brengen, maar doordat we toen net de enige dag slecht weer (regenbuiten, alles onder de wolken) hadden deden we dit uiteindelijk niet.

5. Doorheen Canada van Glacier naar Mount Rainier National Park

5.1. Logies

Days Inn, Cranbrook, Canada

http://www.daysinn.com/DaysInn/control/Booking/property_info?propertyId=15964&brandInfo=DI

Typisch doortochtmetel aan de hoofdweg door Cranbrook, naar Amerikaans model één van de tientallen overnachtingsplaatsen die met schreeuwerige reclameborden langs route 3 je aandacht proberen te trekken. We willen in feite in een goedkopere Super8 overnachten, maar daar heeft men enkel nog een ‘smoking room’, waar we voor passen. In de Days Inn betalen we 131.25 Canadese Dollars voor een overnachting, zonder ontbijt, naar onze trekking normen een duur beestje. Zeer

propere kamer, vrij ruim, koelkastje, koffiezet, microgolf, badkamer. Klein buitenzwembadje en sauna in het hotel. Vlak naast de weg, dus niet echt rustig, en ook de pruttelende drankautomaat op de gang deed onze nachtrust geen goed. De instelling van de mengkraan van de bad/douche combinatie was blijkbaar te moeilijk voor onze beperkte hersenen, we lukken er niet in om het stomme ding op de stand ‘douche’ te krijgen.

5.2 Bezienswaardig

Vanaf Many Glaciers in Glacier NP rijden we via Babb naar Pincher Creek in Canada. We passeren zonder problemen de vriendelijke Canadese douane. We rijden via route 3 westwaarts, via Crownest Pass en Sparwood tot Cranbrook. Dit deel van British Columbia valt tegen na ons verblijf in Glacier National Park: steenkoolmijnen, elektriciteitspalen, spoorwegen, een beetje onbeleefd zou je kunnen zeggen: een verbeterde versie van de Belgische Ardennen.

De volgende dag rijden we via Creston naar Metaline, de grensovergang terug naar de VS. Onze auto moet door een pas geplaatste detector (grote gele panelen), maar omdat we zo lomp zijn in de detector te stoppen, raakt het ding in de knoop en moeten we wachten. Men slaagt er niet in de scanner opnieuw op te starten, en men loopt dan maar met een handscanner rond onze auto. Geen idee wat men zoekt met deze scanners. Ook onze koffer moet open, en we krijgen de traditionele vragen over wapens, drugs en vers voedsel te horen, allemaal verboden dus.

We rijden verder tot Interstate 90, die we westwaarts volgen. Het landschap verandert in verlaten ‘badlands’, graanvelden en droge akkers met stofhozen. De weg steekt de Colorado rivier over in een hallucinant droog en heet landschap, in de canyon is een uitzichtspunt op de rivier. Er staat een harde, hete wind. Dan daal je snel af naar de brug waarop je de Colorado oversteekt, nabij het dorp Vantage. De Interstate 90 brengt ons naar Ellensburg en Yakima, klimmend doorheen een intrigerend, vulkanisch landschap, vol dorre heuvels. Na Yakima begint de route naar Mount Rainier.

6. Mount Rainier National Park

6.1. Logies

Ohanapecosh Campsite

Website: www.recreations.gov en <http://www.nps.gov/mora/planyourvisit/camping.htm>

Gelegen in het ZO van het nationaal park, in het bos. Kostprijs/nacht: 30 USD kamperen, incl. reservatie.

We hebben plaats A4 gereserveerd, en dat blijkt een uitstekende keuze. Vanaf de parkeerplaats leidt een smal pad en wat trapjes door de struiken ons naar de eigenlijke kampeerplaats, lager en aan een riviertje, waardoor we afgescheiden staan van de rest van de zeer drukbezette en rumoerige camping. Zeer ruime plaats, de overige plekken op de camping zijn eerder klein (naar Amerikaanse normen) en dicht bij elkaar gepakt. We komen aan rond 21 u, in het halfdonker, gelukkig hebben we gereserveerd. De vleermuizen cirkelen boven ons hoofd. Ook de tweede nacht zien we vier vleermuizen rondfladderen. Onze nachtrust wordt verstoord door een stel onnozele Japanners die met hun zaklampen op onze tent komen schijnen.

We kozen deze camping omdat deze dicht tegen het wandelgebied Paradise gelegen was. Drinkwater, propere toiletten, nabij een infocentrum, verder geen voorzieningen.

White River Campsite.

Evenals Ohanapecosh in het Nationaal Park gelegen, aan de andere zijde Rainier, goede uitvalsbasis voor verkenning van Sunrise-wandelgebied.

We komen rond 11 uur in de voormiddag aan, de camping lijkt dan reeds overvol. Het zelfbedienings reservatiesysteem blijkt een bord met vakjes te zijn waar je na betaling een kaartje moet steken. Je moet dus eerst op de camping rondrijden om te zien welke plaatsen nog vrij zijn, dan betalen, en dan je kaartje steken. In de praktijk blijkt dit echter een zootje te zijn, het bord klopt langs geen kanten met de vrije plaatsen, en het werkt zo op ons systeem dat we niet blijven en verder rijden naar ...

Silver Springs Campsite (info op www.recreation.gov, Silver Spring in staat Washington en <http://www.reserveamerica.com/campgroundDetails.do?subTabIndex=0&&contractCode=nrso&parkCode=sils>)

Camping van de National Forestry Commission, net buiten de grenzen van Rainier National Park, ingebed in een schitterend, rustig bos. Zeer ruime plaatsen, weggedoken in het bos, je ziet je buur met moeite staan. Dit is een deel van het Snoqualmie Forest, een gigantisch aaneengesloten wild bosgebied. Dikke meevaller.

We kiezen plaats 38, gelegen aan de White River. Kost 18 USD per nacht. Je kan deze camping ook vooraf boeken.

Drinkwater en puttoiletten, geen andere voorzieningen.

6.2. Wandelingen

Paradise – wandeling naar Panorama Point (<http://www.nps.gov/mora/planyourvisit/sunrise.htm>)

Mount Rainier National Park bestaat in feite uit de gigantische Mount Rainier (een massieve nog actieve vulkaan), en een wirwar van beboste heuvels en kloven daar rond, heel ruw en ruig. Op een heuvel vlak naast de vulkaan ligt Paradise, een heus wandel'paradise', met een ruime keuze aan wandelpaden die je dichtbij de vulkaan brengen. Als je rust een eenzaamheid zoekt, vergeet dan de directe omgeving van Paradise, want het kan hier heel druk zijn. Een paar kilometer wandelen brengt je echter ver weg van de drukte.

Doordat er nog veel sneeuw ligt is onze keuze wandelkeuze beperkt tot een met skipaaltjes uitgezette route, die ons naar Panorama Point leidt.

Het wordt een memorabele dagtocht, met die gigantische, met gletsjers bedekte vulkaan dichtbij en permanent in beeld. Er ligt nog 120 cm sneeuw, van de 24 meter (!) die er in de winter gevallen is, 2/3 meer dan in een 'normaal' winterseizoen. Het wordt dus de hele dag klauteren en glijden, met af en toe een rotsig stuk tussen twee sneeuwvelden. Het weer is schitterend, blauwe hemel, volle zon. Het eerste deel over de sneeuw is heel steil, tot we het rotspad oppikken. Dit pad is prima onderhouden, en op sommige plaatsen echt uit de rotsen gehouwen. De uitzichten op Rainier zijn fenomenaal. We zien marmotten, eekhoorn, vogels en op de sneeuwvrije plaatsen ook de velden vol wilde bloemen waarvoor Rainier bekend is.

Op Panorama Point heb je een goed uitzicht op de omringende bergwereld. We pikken daar het Skyline Trail op, dat ons nog een stukje hoger brengt, tot ca. 2000 meter, waar het pad eindigt. Een snelle afdaling brengt ons weer aan de Paradise-parking. We deden over de in totaal 10 km ongeveer 5 uur, vele rust-, kijk- en fotopauzes inbegrepen.

Wandeling doorheen de 'Grove of the Patriarchs'

(<http://www.nps.gov/archive/mora/trail/grove.htm>)

Als avondwandeling volgen we dit pad op een eiland in de Ohanapecosh-rivier, volledig op houten loopplanken, doorheen een bos vol oude reuzebomen, o.a. ceders. Eén van de mooiste bossen die we zagen, gemakkelijke wandeling, lusvormig, ca. ½ uur voor 2 km. Vrij druk.

Sunrise – wandelen naar Frozen Lake en klim naar de toppen van Burrough Mountain.

Info: http://seattlepi.nwsourc.com/getaways/374629_hike14.html

Sunrise is de tegenhanger van Paradise aan de andere kant van Mount Rainier. Ook hier heb je een keuze aan wandelpaden. Er lag veel minder sneeuw dan in Paradise, het grootste deel van de paden was sneeuwvrij.

Een korte klim over een sneeuwveld brengt ons bij het Frozen Lake, zoals je al kan raden lag dit meer nog half onder een dikke sneeuwlaag. Je kan niet tot aan de rand komen, dit is immers de drinkwatervoorraad voor Sunrise.

Daarna nemen we het pad naar de Burrough Mountains, een wat overdreven naam voor twee heuveltoppen vlakbij Mount Rainier.

Er is een opvallend verschil met de andere zijde van Rainier: Paradise ligt in de bossen en bloemenweiden, de Burrough Mountains zijn rotsige, droge heuvels met een kwetsbaar toendra-landschap. Hier en daar zie je een plantje dat kampt om te overleven.

Je kan twee paden volgen naar de heuveltoppen, en dus een lus maken, toen wij er waren was 1 pad door de sneeuw niet begaanbaar. Het andere, brede pad liep langs de flank van de heuvels, langzaam stijgend, met nog enkele plekken sneeuw. Bovenop Burroughs heb je een uitstekend zicht op Mount Rainier. Op de 'second summit' zit je verbazend dicht bij de met gletsjers bedekte vulkaan, in een kaal, verlaten berglandschap. Grondeekhoorns komen er om eten bedelen.

We keren langs dezelfde route terug, we maken nog een kleine omweg langs Shadow Lake, een klein meertje in het bos.

Totaal ongeveer 10 km, we deden er een goede 4 uur over.

6.3. Overige bezienswaardigheden

Mount Rainier is een merkpunt, reeds van heel ver zie je de 4400 meter hoge vulkaan boven het landschap uitsteken. De mooiste naderingsroute loopt via de Chinook Pass en de Cayuse Pass: bij de steile afdaling is de berg voortdurend indrukwekkend en beeldvullend in zicht. Info:

http://en.wikipedia.org/wiki/Chinook_Pass en http://en.wikipedia.org/wiki/Cayuse_Pass.

In Mount Rainier reden we ook op de enige bergwegen die naam waardig op onze reis.

6.4. Varia

In Mount Rainier mogen geen vrachtwagens en andere 'commerciële voertuigen' komen, dat betekent ook: geen winkels, geen tankstations. De enige voorzieningen zijn twee restaurants in Paradise en Sunrise, die 's avonds vroeg de deuren sluiten.

Omdat we te laat in Sunrise terug zijn na onze wandeling en onze voedselvoorraad zo goed als opgebruikt is rijden we naar de Alpine Inn net buiten het Nationaal Park, een restaurant aan de voet van een in de winter vermoedelijk levendig skigebied, nu was er enkel een gigantische, lege parking. Het restaurant was knus, het eten was zeer lekker, er was een overvloed aan bedienend personeel dat allemaal even vriendelijk en gediensstig was, maar we waren wel 120 USD lichter... Zorg dus voor voldoende voorraad als je Rainier binnentrekt. Packwood is het dichtstbijzijnde dorp waar je voedsel en brandstof kan krijgen.

Tijdens onze reisvoorbereiding twijfelde ik of we Rainier in onze route zouden opnemen. Het werd, mede door de sneeuw, echter onze meest memorabele stopplaats.

7. Mount St-Helens National Monument

7.1. Logies

Iron Creek Campsite.

Website: www.recreations.gov en <http://www.fs.fed.us/gpnr/recreation/campgrounds/sites/iron-creek.shtml>

Gelegen in het Gifford Pinchot National Forest, ten NO van Mt St-Helens, op route 25, aan de samenvloeiing van de Iron Creek en de Cispus River. Vergelijkbaar met Silver Spring, gelegen in een schitterend bos, zeer ruime plaatsen in het bos verdoken. Zeer rustig.

We hadden vooraf gereserveerd maar dat bleek niet nodig, tegen de avond was de camping half vol. Vriendelijke toezichters. Ook hier de klassieke ‘basic’ voorzieningen: puttoilet (heel proper), drinkwater.

Kostprijs/nacht: 20 USD kamperen, 9 USD reservatie.

Eco Park Resort

Website: <http://www.ecoparkresort.com/>.

Gelegen in Toutle, ca. 30 km ten W van Mt St Helens, zowat het dichtstbijgelegen logies dat er te vinden is. Te vinden op Highway 504, aan Eco Park Road, afslag mijlpaal 24.

Kostprijs voor een ‘cabin’: 110 USD, huur beddengoed inbegrepen.

Er was heel weinig volk, voor zover we konden zien waren wij de enige die een hut gehuurd hebben.

Beetje suffige en weinig enthousiaste uitbaters. Er is ook een bar en restaurant.

Er is geen elektriciteit op het uitgestrekte domein, alles draait op gas.

Onze ‘cabin’ blijkt een klein houten ding te zijn, niet echt proper, ’s nachts loopt er een muis rond en worden we wakker gehouden door een borrelende watertank. ’s Morgens worden we gewekt door nabije wegenwerken. We slapen in een 2-persoonsbed en 2 stapelbedden, dunne matrassen.

In een apart gebouwtje hebben we een badkamer, waar we een deugddoende hete douche nemen.

Je kan er ook kamperen, dat lijkt een betere (en alvast goedkopere) optie.

7.2. Wandelingen

Info ivm Mt Saint Helens wandelingen:

http://seattlepi.nwsourc.com/getaways/73385_sthelenshikes06.shtml

Hummocks trail

Trailhead vlakbij Coldwater Visitor Center, parking aan mijlpaal 45.

Info: <http://www.vtrail.com/byalphabet/htrails/hummocks.html>

Gemakkelijke begaanbaar pad, ongeveer 6 km, gedeeltelijk in lusvorm, wat op en af maar niet steil.

We deden er ongeveer 2 uur over.

Het pad loopt door de ‘hummocks’, heuvels vulkanisch puin langs de Toutle-rivier ontstaan door vloedgolven na de uitbarsting. Hier is mooi te zien hoe snel de natuur zich herstelt, na een kleine 30 jaar kan je door mini-bossen en langs poelen vol leven wandelen. Uitzichtspunt op de rivier. Geen

echt spectaculaire wandeling, wel interessant als je toch in de buurt bent. Verbazingwekkend hoe snel de natuur zichzelf herstelt.

Boundary Trail #1

Vanaf Johnston Ridge volgen we een stuk van dit pad Westwaarts. Hier loopt je door het explosiegebied, naakt en kaal, met hier en daar nog resten van afgeknakte bomen. Verbluffende uitzichten in de gapende krater van de vulkaan, nog beter dan vanaf het Observatory. Een must als je Johnston Ridge bezoekt. We wandelen een half uur en keren dan terug.

7.3. Overige bezienswaardigheden

Mount St Helens kan je vanuit 2 richtingen benaderen.

Route 99 geeft toegang tot de trailheads van de interessantste wandelingen (nabij Windy Ridge), maar toen wij er waren was men met grote wegenwerken bezig en was het bovenste deel van de weg afgesloten. Vanaf camping Iron Creek konden we de weg volgen tot Bear Meadows, waar je een zeer ver zicht op de vulkaan krijgt, en dan was het gedaan. Ook route 26, een alternatieve route naar Windy Ridge, was wegens een ‘wash-out’ in een winterstorm afgesloten.

We keerden terug tot we weer op route 25 zaten, volgden deze Zuidwaarts tot Pine Creek, en reden dan reden via route 90 Westwaarts, tot aan de afslag voor Ape Cave.

Route 90 is een zeer bochtige weg, zonder echt rechte stukken, voortdurend draaien, stijgen en dalen, doorheen mooie bossen en langs het Swift Reservoir.

We bezochten Ape Cave, een uitgestrekte lavagrot (http://en.wikipedia.org/wiki/Ape_Cave en <http://www.fs.fed.us/gpnf/recreation/apc-cave/index.shtml>).

Gratis toegang. Nabij de parking kan je de ‘lower entrance’ vinden, en daar kan je kiezen tussen een makkelijke en een moeilijke wandeling. We starten met de makkelijke wandeling in de ‘lower cave’, daar kan je ongeveer twee kilometer in een gigantische lavatunnel lopen. Makkelijk pad, nagenoeg vlak, hier en daar wat licht klauterwerk. Geen verlichting, en het is er mede door de donkere wanden helledonker, dus je moet voldoende licht meenemen, dit op zich is reeds een unieke ervaring. De tunnel is ontstaan toen na een uitbarsting de lava wegstroomde en enkel het omhulsel, de tunnel waarin de lava vloeide, overbleef. Het lijkt op de ingewanden van een reusachtig dier, vol ribbels, blokken, met hier en daar een ‘echte’ grot.

We keren terug naar de ‘lower entrance’ en doen nog een stuk van de ‘upper cave’. Dat is andere koek: continu moet je over gigantische steenhopen klauteren, gevormd door instortingen van de tunnel. Een koplamp is een noodzaak, je hebt beide handen meer dan nodig. De luchtvochtigheid is zo hoog dat je adem condenseert in dikke wolken, die het zicht belemmeren. Als je een paar uur tijd hebt kan je de volledige ‘upper cave’ (ongeveer 6 m) doorklauteren en kom je uit aan de ‘higher entrance’, waar een wandelpad je terugvoert naar de parking. Na een half uur klauteren hielden wij het voor bekeken en keerden we terug.

De tweede naderingsroute naar Mount St Helens is Highway 504

(<http://www.fs.fed.us/gpnf/04mshnvm/attractions/>), een moderne weg die na de catastrofale uitbarsting van de vulkaan in 1980 aangelegd wordt. Dit is bijna een autosnelweg in de bergen, langzaam stijgend, met flauwe bochten. Je moet het de Amerikanen wel nageven: de weg is met veel zorg zeer onopvallend in het landschap ingebed, als je op het hoogste punt staat is de weg niet te zien. Eindpunt van de weg is het Johnston Ridge Observatory, op 1300 m hoogte, met een uitzichtsplateau op de vulkaan. Dit is het dichtste punt bij de berg dat met de auto bereikbaar is. Normaal moet je er toegang betalen, maar we komen rond 18.00 aan, en alle personeel is reeds weg. Johnston Ridge is het startpunt van diverse wandelingen.

7.4. Varia

Alle info ivm Mount St Helens: http://nl.wikipedia.org/wiki/Mount_Saint_Helens

Foto's van de uitbarsting:

http://vulcan.wr.usgs.gov/Volcanoes/MSH/Images/MSH80/framework.html#may_18_1980

Filmpjes: <http://www.youtube.com/watch?v=bgRnVhbIKQ> (landverschuiving en begin van de uitbarsting) en

http://noolmusic.com/google_videos/eruption_of_mount_st_helens_the_travel_videos.php

Tusen haakjes: de auteur van dit filmpje stond op Bear Meadows, en kon ternauwernood zijn hachje redden door in z'n auto te springen en weg te racen van de vulkaan, daarbij bijna ingehaald door de pyroclastische stormen, wolken hete (1000 °C) gassen en stof die met een snelheid tot 700 km/uur volgen op een uitbarsting.

Vulkanen intrigeren mij sinds lang, en de gebeurtenis op 19 mei 1980, waarbij Mount St Helens letterlijk explodeerde, is de meest verwoestende vulkaanuitbarsting ooit in de VS. Het landschap is sindsdien onaangeroerd gelaten, en nu nog kan je zien hoe gigantisch de gevolgen ervan waren: bomen zijn als lucifers weggeblazen, de omgeving rond de vulkaan ligt onder een dikke laag vulkanische as,.. De aanblik van de vulkaan zelf is gewoon verbluffend. Trouwens, dit is nog steeds een actieve vulkaan, en er groeit in de krater een nieuwe lavakoepel die de voorbode kan zijn van een uitbarsting.

De gangse omgeving is beschermd natuurgebied.

8. Olympic National Park

8.1. Logies

Heart O' the Hills Campsite

Info: <http://www.nps.gov/olym/planyourvisit/campgrounds.htm>

12 USD per nacht, geen reservatie mogelijk. Gelegen tussen Port Angeles en Hurricane Ridge, vlakbij de ingang van het Nationaal Park.

Overdag vrij drukke weg, 's nachts geen verkeer en rustig. Jammer genoeg waren er vlakbij wegenwerken aan de gang, die ons 's morgens wakker maakten.

Ook deze camping is weer in een fraai bos ingebed, redelijk grote plaatsen. Toiletten met waterspoeling en drinkwater, geen andere voorzieningen.

Log Cabin Resort.

Website: <http://www.logcabinresort.net/home.php>

Gelegen aan de Oostzijde van Olympic National Park, aan het mooie en wilde Crescent Lake, East Beach Road 3183.

Kostprijs voor een 'cabin': 96.84 USD, huur beddegoed inbegrepen. Kraaknette en knusse hut. 2 x 2-persoonsbed. Er zijn een twintigtal cabines, ongeveer half bezet toen wij er waren.

Betalende douches in een apart gebouw (een ‘quarter’, 0.25 USD, voor 90 seconden warm water). Ook het sanitair is kraaknet. In het bijbehorende restaurant aten we voor 40 USD de ‘family dinner’, pasta met tomatensaus, met een slaatje en een dessert. Geen geld en lekker eten.

Five Miles Island backcountry campsite

Eén van de talloze wilderniscampings in Olympic, gelegen aan het Hoh River Trail, enkel te voet bereikbaar, wandeling van ongeveer 8 kilometer enkele richting, we deden er ongeveer 2 ½ uur over.

Camping is een groot woord voor een lappendeken van pittoreske ‘kampeerbare’ plaatsen aan de rivier. Er zijn plaatsen op de ‘gravel bar’, een grindbank vlak naast de rivier, en op grasveldjes aan de oever van de rivier, waar wij voor kiezen. We logeren op een ruime open plek tussen het struikgewas, met een vuurplaats. Buiten een vuil puttoilet zijn er geen voorzieningen, water tap je gewoon uit de rivier. De ligging is fantastisch. Er is tussen de bomen een staalkabel gespannen, om je voedsel beer-veilig omhoog te hangen.

Om hier te kamperen heb je een ‘permit’ nodig, te bekomen o.a. in het Wilderness Information Center, aan de ingang van het Nationaal Park in Port Angeles (<http://www.nps.gov/olymp/planyourvisit/wilderness-permits.htm>). We betalen 9 USD voor camping en permit samen. Je kan en hoeft de permit niet vooraf te reserveren.

Kalaloch Campsite.

Website: www.recreations.gov en http://www.tripadvisor.com/Hotel_Review-g143047-d614424-Reviews-Kalaloch_Campground-Olympic_National_Park_Washington.html

Kostprijs/nacht: 18 USD kamperen, incl. reservatie.

Viel ons wat tegen, de ligging aan het wilde strand vol drijfhout is fenomenaal, de camping zelf lijkt verdacht veel op een zon-en-zee verblijfcamping in pakweg Blankenberge: overvol, kleine plaatsen, plastic kampeertafel in plaats van de inmiddels vertrouwde kloeke houten tafel, bijzonder rumoerig. Een dikke sof na onze overnachting langs de Hoh River.

Toiletten met waterspoeling en drinkwater, winkel vlakbij (500 meter).

8.2. Wandelingen

Hurricane Ridge – wandeling naar Sunrise Point

Vanaf de parking op Hurricane Ridge is het een half uurtje klimmen tot Sunrise Point, gelegen op de top van een heuvel en zowat het hoogste punt van de omgeving. Het uitzicht is er nog beter dan beneden, je kan er ook de kant van de oceaan zijn. We waren er bij zonsondergang en kwamen 5 halftamme reeën en veel eekhoorns tegen.

Marymere Falls – nabij lake Crescent

Start vanaf het Ranger Station Storm King, bewegwijzerd vanaf US101.

Ca. 4 km heen en terug, 1 uur stappen.

Doorheen mooi bos, via een tunnel onder de weg.

De waterval is 27 m hoog, mooi maar niet spectaculair. Je kan een eind langs de waterval omhoog wandelen.

Populaire wandeling, veel volk.

Rialto Beach – strandwandeling naar Hole in the Wall

(<http://www.wowweather.com/hikeoftheweek/2005/03/hike-of-week-rialto-beach.html>)

In Mora krijg je toegang tot Rialto Beach, een fantastisch wildernis-strand vol aangespoeld drifthout, rotsen ('sea stacks') en getijdenpoelen. Een ideale strandwandeling leidt naar Hole in the Wall (en je kan wel raden wat dat is). Op het strand Noordwaarts stappen, je laat dan de lelijke gebouwen van het vissersdorp La Push achter je. De wandeling passeert enkele imposante 'sea stacks'. Nabij de Hole kan je veel getijdenpoelen vinden, waarin allerlei zeedieren een nieuwe vloed afwachten. Als het eb is kan je door de Hole stappen. Heen en terug ca. 7 km, 2 uur stappen.

Hoh River Trail – van Hoh Rainforest Center naar Five Miles Island (

<http://www.nps.gov/olym/planyourvisit/hoh-river-trail.htm>)

Vanaf Highway 101 de baan langs de rivier Hoh volgen naar de ingang van het Nationaal Park en het bezoekerscentrum. Er is een grote parking. Trailhead 'Hoh River Trail' is aangegeven. De eerste kilometers zijn vrij saai, eentonig bos, veel wandelaars. Daarna wordt het veel interessanter: het bos rond de Hoh is een gematigd regenwoud, een oud, weelderig bos vol machtige bomen met mosslierten die van de takken naar beneden hangen, overvloedige bodemgroei met grote varens en kristalheldere beekjes. We krijgen ook een paar fraaie uitzichtspunten op de brede gletsjerrivier. Het pad is nagenoeg vlak en goed begaanbaar. We wandelen tot Five Miles Island (zie campings). Heen en terug ca. 14 kilometer. Als je in Olympic bent moet je in elk geval een tochtje in het regenwoud maken, hou er wel rekening mee dat buiten de droge maanden juli en augustus het begrip 'regen' woud letterlijk te nemen is...

Strandwandeling Ruby Beach (http://www.tripadvisor.com/Attraction_Review-g143047-d145171-Reviews-Ruby_Beach-Olympic_National_Park_Washington.html)

Als je vanaf Hoh Highway 101 volgt tot aan de oceaan kom je uit op Ruby Beach. Opnieuw een heerlijk wild strand om te bewandelen, vol 'sea stacks' en 'logs' (boomstammen die via de Hoh in zee gestroomd zijn en door storm op het strand geworpen zijn). Je nadert langs een kort wandelpad, waarop je plots een geweldig zicht op het strand krijgt.

Boomklauteren op Kalaloch Beach (<http://www.nps.gov/olym/planyourvisit/upload/Kalaloch.pdf>)

Het lijkt meer op een hindernissenparcours dan op wandelen, een trip op Kalaloch Beach. Daarvoor zorgt de ongelooflijke hoeveelheid drijfhout, kloeke gebleekte boomstammen die dik op het zandstrand gestapeld liggen, zover het oog rijkt. Uniek.

8.3. Overige bezienswaardigheden

Hurricane Ridge (http://en.wikipedia.org/wiki/Hurricane_Ridge)

Een klassieker, maar zeker de rit waard. Vanaf de ingang van Olympic National Park in Port Angeles loopt een bergweg naar het uitzichtspunt Hurricane Ridge. Onderweg zie je de typische eindeloze reeks onaangeroerde, beboste hellingen van Olympic. Op Hurricane Ridge heb je zicht op de besneeuwde bergketen die het hart van het Nationaal Park vormt, met o.a. Mount Olympus. Je kan er ook vele wandelingen starten.

Big Cedar Tree

Geen idee of dit de correcte naam is en waar de boom juist te vinden is, we zien op de weg van Hoh naar Highway 101 een bordje 'Big Cedar Tree' staan en besluiten dit te volgen. We rijden ongeveer 15 km over boswegen van allerlei slag, tot we aan een enorme ceder komen, die op een heuvel staat. Volgens het bord aan de voet van de boom is dit qua stamotrek de grootste ceder ter wereld. De

schors is volledig weg, en op een paar takken na lijkt er ook niet echt veel leven meer in de boom te zitten, geen wonder als je de locatie bekijkt, dit moet een natuurlijke bliksemafleider eerste klasse zijn. Toch nog heel indrukwekkend. Dergelijke bomen zijn meer dan 1000 jaar oud. Meer info over recordbomen in Olympic: <http://www.youra.com/og/magazine/pg14.pdf>

8.4. Varia

Olympic is in feite een reisbestemming op zich. De afstanden en variatie zijn enorm. Je hebt een 'regenkant' (zijde oceaant) en een 'droge' kant, wat voor enorme verschillen in de landschappen zorgt. De stranden in de strook Nationaal Park aan de Pacific behoren tot de mooiste die we ooit zagen. Er zijn op de populaire plaatsen ook behoorlijk wat toeristen. Eten en drinken dan je zowat overal, om boodschappen te doen ben je aangewezen op de grotere plaatsen (Port Angeles, Forks). De weg van Seattle naar Port Angeles leid door een bizar gebied vol koterijen van allerlei slag.

9. Seattle en omgeving

9.1. Logies

La Quinta motel Sea Tac Seattle: gekozen op basis van de ligging, vlakbij het vliegveld, voor onze eerste en voor de laatste overnachting. Prijs voor een kamer van vier personen, incl. ontbijt: 115 USD zonder tax.

Website: www.lq.com

Gelegen in de stad, op loopafstand van de luchthaven. Er is een gratis shuttle die je van en naar het vliegveld kan brengen. Ondanks ligging aan een drukke baan toch vrij rustig 's nachts.

Banaal ingerichte kamer voor 4 (2 dubbele bedden, vrij smal). Goede matrassen, grote badkamer, zeer proper. Lawaaiige airco, die we dan maar uitschakelden. Beetje muffe geur in kamer, alhoewel de kamers rookvrij zijn.

Ontbijt op z'n Amerikaans: alles voorverpakt, plastic borden en eetgerei, koffie uit wegwerp bekers, geen plaats om te zitten.

Holiday Inn Express, Everett: gekozen op basis van de ligging vlakbij de start van de 'Boeing Tour' (vlak naast Highway 5, ca. 45 km ten N van Seattle). Prijs voor een kamer van vier personen, incl. ontbijt: 167.51 USD inclusief tax.

Website: http://www.ichotelsgroup.com/h/d/ex/1/en/hotel/paeve?_requestid=245467

Zo goed als nieuw, kraaknette kamer en badkamer, zwembad, jacuzzi en fitness gratis te gebruiken. Zeer rustig 's nachts. Uitgebreid en lekker ontbijtbuffet.

Kortom, 't was dik in orde, mag ook wel voor dat bedrag.

9.2. Bezienswaardigheden

We hebben het niet echt voor steden, maar Seattle viel ons goed mee. Het is een grote stad, veel verkeer, maar niet zo jachtig als pakweg Londen of Parijs. Iedereen rijdt er rustig, en dank zijn onze GPS hadden we geen probleem om de weg te vinden.

Om vanuit Olympic National Park naar Seattle te raken kiezen we voor de ferry Bremerton – Seattle. Info ivm alle ferries naar Seattle: <http://www.wsdot.wa.gov/ferries/schedules/current/> Het is een mooie overtocht van ongeveer een uur, en we hebben het ongelooflijke geluk een walvis te zien duiken en springen nabij een viskwekerij.

We spendeerden onze laatste voormiddag met de Boeing Tour in het Future of Flight Aviation Center in Everett, een 50-tal kilometer ten N van Seattle. Vooraf geboekt via internet: <http://www.futureofflight.org/>, klik op 'Boeing Tour'.

Kostprijs: 56 USD voor vier.

Door wegenwerken moeten we even zoeken voor we het startpunt vinden. Wij zijn een half uur te vroeg, men maakt er geen probleem van om onze gereserveerde tickets aan te passen, zodat we met een vroegere toer meekunnen.

Na een inleidende film rijden we met de bus we naar het productiegebouw van Boeing, waar we enkele 747's die in aanbouw zijn kunnen zien, en ook de eerste 787 'dreamliner' die geproduceerd wordt. Dit is een revolutionair nieuw toestel, grotendeels vervaardigd uit composietmaterialen, wat het lichter maakt en het brandstofverbruik drastisch zal reduceren. Info:

<http://www.newairplane.com/787/innovativefeatures/>

Boeiende rondleiding, deskundige uitleg, en de setting is indrukwekkend: je loopt op een pad hoog boven de productievloer in het grootste gebouw ter wereld. Duur ca. 90 minuten, Engelstalig.

Terug in Seattle nemen we de monorail (<http://www.seattlemonorail.com/>) naar de Space Needle (<http://www.spaceneedle.com/> en http://nl.wikipedia.org/wiki/Space_Needle), beide overblijfselen van de wereldtentoonstelling in 1962.

De Space Needle een schotelvormige toren van 184 m hoog en een ideaal uitzichtspunt om de skyline van Seattle te bekijken. En inderdaad, het uitzicht is enorm.

De Space Needle is ook de eerste 'tourist trap' die we op onze reis tegenkomen en klopt de laatste dollars uit onze zakken.

16 USD per volwassene om de lift naar boven te nemen, halve prijs voor jongeren. Na deze financiële aderlating moeten we dan nog ongeveer een uur aanschuiven op de lift te nemen.

Mocht je willen solliciteren voor de saaiste job ter wereld, deze tip: de lift doet er 43 seconden over om je naar boven te brengen, en in de lift staat een heuse 'gids', die gedurende deze tijd je verwelkomt, je op de hoogte brengt van wat er buiten te zien is, en vriendelijk afscheid neemt.

Droomjob!

De Space Needle staat middenin een permanente kermis, en naast de Space Needle ligt het hypermoderne, in een huid van gebogen inox en kunststof platen gehulde Music Experience (<http://www.empsfm.org/>). Niet bezocht.

9.4. Varia

We middagmalen in de Mc Donalds op de hoek van 3rd en Pine Street, toch even vermelden omdat dit een serieuze kandidaat is voor de titel van slechtste McD ter wereld, of slechtste eettent tout court. De suffe dienstster kent een gerecht dat we vragen niet, ook als staat het vlak voor haar neus op een bord aangekondigd, men vergeet een deel van ons menu, geeft ons verkeerde sausjes, en als we eindelijk rustig zitten komt een managertype ons meedelen dat de maximum zittijd 30 minuten bedraagt, 'just to let you know'. Grrrr.

10. Varia

Het klimaat: Washington en vooral de regio van Seattle is het regenrijkste gebied in de VS, het regent er 10 maand aan een stuk, maar gelukkig voor ons, verwende toeristen, zijn de maanden juli en augustus droog en zonnig. Het is er gemiddeld ongeveer 25 °C. Kortom, zalig vakantieweer, de nachten kunnen in de bergen echter bitter koud zijn.
Als je wegtrekt van de oceaan wordt het veel heter.

Kaarten: we gebruikten volgende kaarten:

- Road Guide Pacific Northwest – Northern Rockies – USA Nr. 1

Uitgegeven door: Hallwag International. Info: www.swisstravelcenter.com

Schaal 1:1200000

Gebruikt als algemene wegenkaart, volstond voor algemene navigatie. Vrij weinig details, enkel hoofdwegen. Aangevuld met onze GPS bleek deze kaart steeds accuraat. Bevat een index en een aantal detailkaartjes o.a. van de Nationale Parken.

Per toeval in een winkel gezien en gekocht, 9.95 Euro

- Rand Mc Nally Washington State Map

Uitgegeven door Rand Mc Nally

Schaal niet gegeven.

Volledig geplastificeerde wegenkaart van de staat Washington, met op de keerzijde een kaart van Seattle en omgeving. Leek handig bij aankoop, doordat we een GPS hadden werd deze kaart zelden gebruikt. Inclusief index. Veel info op een beperkt oppervlak en kleine druk, amai mijn (al wat ouder wordende) oogjes.

Gekocht bij Bol (www.bol.com), Nederlands online boekwinkel, 6.99 Euro.

- North Cascades National Park Outdoor Recreation Map (ref. 223), Mount Rainier Park Outdoor Recreation Map (ref 217), Olympic National Park Outdoor Recreation Map (ref. 216).

Uitgegeven door National Geographic, info: www.trailsillustrated.com

Schaal 1:100.000

Wegen, toeristische info, logies, wandelpaden, hoogtelijnen: deze kaarten zullen voor de meesten volstaan. Geen stafkaart, maar voor onze wandelingen waren deze kaarten uitstekend bruikbaar.

Dubbelzijdig. Waren onze favoriete kaarten. Scheurbestendig, zeer sterk.

Gekocht bij Trailexplorers (www.traiexplorers.com) voor 11.95 USD/stuk.

- Glacier and Waterton Lakes National Parks Exploring Map Guide

Uitgegeven door Facon Guides

Schaal niet gegeven, ik schat 1:100.000

Kaart op één zijde, op achterkant toeristische info. Geen index.

Wegen, wandelpaden, campings. Volstond voor onze wandelingen. Minder gedetailleerd dan National Geographics. Beetjes voddig papier, kwaliteit 'reclamefolder'.

Gekocht bij Amazon (www.amazon.com), 9.95 USD

Later merkten we op dat je bij Bol nagenoeg alles wat op Amazon verkocht wordt ook kan bestellen, bespaart verzendingskosten en invoerrechten (om ons boekenpakket van Amazon in de post te mogen ophalen moesten we 10 Euro betalen ...).

- Mount St. Helens National Volcanic Monument – Recreation Map.

Uitgegeven door Geo-Graphics.

2 kaarten: op ene zijde wegenkaart schaal 1:100.000, andere zijde gedetailleerde wandelkaart schaal 1:34.500.

Zeer goed bruikbaar, wandelkaart is zeer gedetailleerd, met hoogtelijnen en toeristische info.

Gekocht bij Amazon, 11.01 USD.

Gidsen – Boeken: we gebruikten volgende gidsen:

- Day Hike! North Cascades en Day Hike! Mount Rainier – the best trails you can hike in a day.

Uitgegeven door Sasquatch Books, Seattle. Auteurs: Mike McQuaide (North Cascades) en Ron Judd.

Beide gekocht bij Amazon, 11.53 USD/stuk.

Wandelgidsen, beide omvatten een vijftigtal dagtochten in en rond de Nationale Parken, met kaartje en omschrijving, met moeilijkheidsgraad, zwart-wit foto's, afstanden en persoonlijke kwotering van de auteur.

Zeer accuraat, meeslepend en grappig geschreven. Wij vonden dit uitstekende gidsen, deze serie is een echte aanrader.

- Glacier National Park – Moon Handbooks.

Uitgegeven door Moon (www.moon.com).

Auteur Becky Lomax.

Dit is een echte reisgids voor Glacier National Park en omgeving. Alle toeristische info over logies, mooie wegen, winkels ... Er worden per regio ook wandelingen beschreven, enkel globale info, handig als overzicht om je reis voor te bereiden, maar minder volledig dan de Day Hike! – boeken.

De Day Hike! neem je mee op wandeling, de Moon gids niet, dat is het verschil. Je kan natuurlijk overal op internet voldoende info over de wandelingen vinden.

Gids leek ons voor de rest vrij volledig en accuraat te zijn.

Gekocht bij Amazon, 11.53 Euro

- Glacier and Waterton Lakes National Parks – Best Easy Day Hikes

Uitgegeven door Falcon, the Globe Pequot Press.

Auteur: Erik Molvar.

Het concept is nagenoeg identiek aan de Day Hike! – serie, echter geen kwotering en kleiner formaat (ongeveer 15 x 10 cm, handig om mee te nemen). Kleine kaartjes en minder volledige omschrijving. 25 wandelingen beschreven, waaronder alle 'klassiekers' in Glacier.

Gekocht voor 8.95 USD bij Amazon.

- Mount St. Helens National Volcanic Monument, A complete guide for hiking, climbing, skiing and nature viewing.

Uitgegeven door The Mountaineers (www.mountaineerbooks.org)

Auteur Klindt Vielbig.

Veel hebben we aan de titel niet toe te voegen, alles wat je nodig hebt voor een bezoek aan de vulkaan staat in deze gids. Het is vooral een wandelgids, met zeer veel praktische info en kaartjes. Doordat alle wandelingen in dit gebied op elkaar aansluiten is het soms een beetje verwarrend, er zijn geen echte tochten beschreven, wel de aparte stukken wandelpad. Je moet hieruit zelf je wandeling samenstellen. De gids is wel uitputtend volledig. Beetje goedkoop lijkende uitgave, zwart-wit foto's, slap papier. Gekocht bij Amazon, 11 USD

- Olympic Mountains Trail Guide

Uitgegeven door The Mountaineers (www.mountaineerbooks.org)

Auteur Robert L. Wood.

De auteur kent werkelijk elk pad en elke boom van dit Nationaal Park, de hoeveelheid info in dit boek is verbazingwekkend. Per gebied een korte intro over landschap, wegen en voorzieningen, en dan wordt elke wandelpad beschreven, zelf deze die niet meer aangeduid en onderhouden worden. Deze encyclopedische hoeveelheid info was een beetje 'too much' voor ons, simpele toeristen. Je verliest letterlijk je weg in het boek, en er is ook geen enkele duiding over welke wandelingen interessant zijn of niet. Je kan wel gerust zijn: als het niet in dit boek staat, zal het niet bestaan. Grootste tekortkoming vonden we het ontbreken van info over de kuststrook aan de Pacific, één van de mooiste stukken van Olympic. Gekocht bij Amazon, 14.21 USD.

- Pacific Northwest Camping, Moon Outdoors, the complete guide to tent and RV camping in Washington and Oregon.

Uitgegeven door Moon (www.moon.com).

Auteur Tom Stienstra.

Campinggids, biedt alles wat de ronkende titel belooft. Alle campings worden hierin opgesomd, ook de gratis plaatsen waar drie tenten kunnen staan. Opsomming van voorzieningen, contactadressen, hoe reserveren, landschappelijke waarde. Heel handig systeem om campings te vinden, vertrekkend van een globale kaart naar steeds gedetailleerdere kaartjes gaand. Liefst 800 bladzijden tjokvol waardevolle info. Top! Gekocht bij Bol, 23 Euro.

Internet: specifieke sites staan bij hun onderwerp.

Enkele algemene sites met informatie:

* <http://www.ontdek-amerika.nl> : Nederlandstalige site vol nuttige info. Top!

* <http://www.nps.gov/> : site over alle Nationale Parken in de VS. Links naar de site van alle parken.

Onmisbaar

* <http://www.tripadvisor.com/> : site vol verslagen en waarderingen van reizigers, over logies, wandelingen, ... Handig!

* <http://www.allesamerika.com/reizen-amerika.html> : Nederlandstalig en een schatkamer vol praktische info: welke fooit moet ik op restaurant geven, welke papieren heb ik nodig .... kortom een volledige reishandleiding

Prijzen: op Belgisch niveau. Brandstof is heel goedkoop.

Belgen gezien? Simpel: geen enkele.

Eten en drinken: we kochten onze etenswaren vooral bij Safeway (www.safeway.com), een keten gespecialiseerd in ‘verse’ voeding. Handig: de winkels zaten in onze GPS geprogrammeerd. De keuze was er gigantisch, de kwaliteit uitstekend, de prijzen op Belgisch niveau. Men verkoopt wel voedsel dat niet echt met ons verwachtingspatroon overeenkomt: geleipudding in allerlei felle kleuren, slagroomtaarten met fluo-verf versierd, een gigantisch assortiment softdrinks met allerlei bizarre kleuren....

Een algemene trend: kleuren en smaken zijn heftiger dan bij ons.

Opvallend is ook dat er enorm veel personeel rondloopt: zo worden bijvoorbeeld je aankopen aan de kassa door een personeelslid proper in een zak gestoken. Je kan er ook een keur aan medicijnen kopen die bij ons enkel in de apotheek en met voorschrift te krijgen zijn.

Uit eten kan je in alle vormen en prijzen. Gezien we in de afgelegen gebieden soms geen keuze hadden, dineerden we zowel in de McDonald's als in een sjeek restaurant in een skigebied. Het voedsel was door de band lekker en betaalbaar (op dat ene ski-restaurant na dan, maar 't was dat of honger lijden).

Wel uitkijken met je bestelt: de hoeveelheden vlees kunnen gigantisch zijn: in een Canadese ‘Chubby Chicken’ (klinkt .. euh, lekker) eindigden we met een emmer vol kippebouten...

Laat je overigens niet door de vermelding ‘restaurant’ misleiden: al wie een diepvriesfriet in het vet en een hamburger op de bakplaat kan gooien mag die vermelding dragen.

Qua hamburgertenten is er overigens ook keuze zat: Jack in the Box, Burger King, Wendy's,... noem maar op.

Lekker en goedkoop bij McDonald's waren de maaltijdslaatjes met kip. Voor 1 dollar kreeg je er een kleine ‘emmer’ met 1 liter frisdrank bij.

Voor wie geen ijs in z'n drankje wil: steeds ‘no ice, please’ vermelden bij de bestelling, anders eindig je steevast met een half glas ijs. In warenhuizen en benzinstations worden trouwens kloeke zakken met kilo's ijsblokjes verkocht, en in elke gang van een motel is er wel een ‘ice machine’, kortom: je zal zeker niet zonder ijs vallen.

Leidingwater is meestal ondrinkbaar: het zit nog vol chloor, waardoor het lijkt alsof je een slok zwembad in je mond hebt. Grappig: ook in de dure restaurants krijg je zo'n kan zwembadwater op tafel.

Test Aankoop-gewijs proefden we enkele drankjes voor jullie:

- Iced tea: in tegenstelling tot de zoete limonade die hier onder die naam verkocht wordt, gaat het in de VS over echte, koude thee, waarbij vaak suiker en citroen gegeven wordt. Uitstekende dorstlesser.
- Tibbs: ziet eruit als cola, kersensmaak, zeer zoet. Gemengde reacties bij het proefpubliek.
- Power Mountain Blast: ongezond felblauw, zonder bubbels, zeer zoet, ondefinieerbare snoepsmaak. Deze keer was het smaakpanel unaniem: rotzooi eerste klas.
- Dr Pepper: de naam doet het ergste vermoeden, nog nooit smaakte uw hoestsiroop zo zoet. Reserveer alvast een afspraak bij uw tandarts. Nagenoeg zelfde smaak en uitzicht als Tibbs.
- Gatorade Fruit Punch: onnodig felrood, zurige kersensmaak. Gemengde reacties, oef, alvast niet zo zoet als de overige drankjes.
- High-C Orange Blast: Fanta zonder bubbels, maar dan fel oranje en opnieuw superzoet. Ook hier anonimiteit: broel buiten categorie.

‘Light’-producten worden aangeduid als ‘diet’: een cola-light wordt dus een diet-coke.

Paperassen en douane: om binnen te mogen in de VS heb je een reispaspoort nodig, tijdig (min. 3 weken voor vertrek) aan te vragen bij je gemeente. Je hebt 2 pasfoto's en (afhankelijk van de gemeente) ca 80 Euro per persoon (kinderen: 50 Euro) nodig. Opgelet: als je nog een oud paspoort hebt moet je dit bij de aanvraag naar het gemeentehuis meenemen, indien je dit niet meer kan vinden vooraf even contact met de gemeente opnemen. Alles over paspoorten op: <http://www.diplomatie.be/nl/travel/passports.asp> (prijzen kloppen wel niet meer).

We passeerden in Washington zonder enig probleem de Amerikaanse douane en immigratie, alles verliep bijzonder hoffelijk en vlot. Terwijl je paspoort gecontroleerd wordt legt een webcam je gezicht vast, en je wordt ook gevraagd linker en rechter wijsvinger op een sensor te leggen om je vingerafdrukken te nemen. Zelfs al heb je een aansluitende binnenlandse vlucht, bij het binnenkomen in de VS moet je persoonlijk je bagage van de lopende band nemen, ze door de douane dragen (we kregen geen enkele controle, onze bagage werd enkel besnuffeld door een drughond) en ze 20 meter verder weer op de band zetten.

Op de 'Green Card' die je moet invullen om het land binnen te mogen, dient je verblijfadres in de VS (in ons geval: de eerste overnachting) vermeld te worden. Zorg dus dat je dit in je handbagage zitten hebt.

Winkelen: voor alle outdoor-spullen en kampeermateriaal kan je terecht in de REI (www.rei.com), de buitensportwinkelketen van de VS (vergelijkbaar met AS Adventure, de Berghut in Hamme, ..). De winkel in Seattle is groot en zeer goed bevoorraad. Door de lage dollar was alle goedkoper dan in België.

Amerikanen en hygiëne: wees voorbereid als je de waterkraan opendraait of onder de douche stapt: het is alsof de deur naar het zwembad opengaat, de massieve chloorgeur van het kraantjeswater walmt je tegemoet. Als je het water een half uurtje laat staan is de sterkste geur verdwenen en kan het dienen om je tanden te poetsen. Het is een voorbeeld van de soms vrij maniakale manier waarop Amerikanen met hygiëne omspringen.

Hoe vielen de Amerikanen mee? Om het maar in hun eigen taal te zeggen: great! In het godvergeten gat Libby staan we bijvoorbeeld aan een automaat die met kaarten werkt wat te klungelen om naar huis te bellen, een vriendelijke Amerikaan duwt zijn kaart in de telefoon, toont ons hoe we moeten bellen, we mogen zijn kaart houden en van betalen wil hij zeker niet weten. Vreemd voor ons zijn de jobs die in de VS nog bestaan en bij ons reeds lang tot de geschiedenis behoren: je aankopen in de supermarkt worden nog netjes in een zak gestoken, aan het begin en eind van wegenwerken staan 2 werklui met bordjes 'GO' en 'STOP', soms is er zelfs een 'Pilot Car' die je moet volgen om wegenwerken te passeren.

Zowat alle mensen waar we contact mee hebben zijn vriendelijke en hulpvaardig, en minder opdringerig dan we 15 jaar geleden in het ZW van de VS tegenkwamen, waar men blijkbaar constant de behoefte had te verklaren hoe 'great' Belgium wel was of om z'n leven te vertellen.

Jetlag en lange vluchten: na wat rondsurfen op internet vonden we volgende tips – en in onze oneindige goedheid hebben we deze nog voor jullie uitgetest ook:

Tijdens de vlucht

- geen alcohol (niet gedronken)
- geen koffie of thee (niet gedronken)
- geen fruitsap, frisdranken (OK, af en toe eens gezondigd)
- VEEL water, op intercontinentale vluchten is de lucht heel droog (als vissen gezopen)
- veel bewegen (vingers en tenen wel, voor de rest zit er in een vliegtuig niet veel speling op...)
- op het vliegtuig proberen te slapen volgens uren van je bestemming (grapjas, we waren al blij als we samengeplooid in onze vliegtuigzetel even konden wegdommelen)
- geen slaappillen ! (lichaam beweegt dan helemaal niet meer = gevaar op bloedklonters)
- schoenen uit (gedaan)

Op de bestemming aangekomen:

- douche nemen als je aankomt (gedaan)
- tijd bestemming zo snel mogelijk overnemen (maaltijden, slapen, gedaan)
- klok op lokale tijd (gedaan)
- overdag veel licht/zon opzoeken (biologische klok klok goedzetten, gedaan)
- 's nachts geen licht, dus niet opstaan (gedaan)
- eerste dag stevig ontbijt (gedaan)

De heenvlucht hebben we goed verteerd: 's morgens thuis vertrokken, 's avonds en 9 uur tijdverschil later aangekomen en in ons bed gekropen. We hebben de dagen daarna weinig last gehad.

De terugvlucht was een ander paar mouwen: 's morgens zeer vroeg (5 uur) vertrokken, de volgende morgen om 7 uur op Zaventem aangekomen, met trein en bus tegen de middag, thuisgeraakt, nog tot 's avonds gewerkt om alles op orde te krijgen, in bed gecrasht en een week suf en moe rondgelopen.

Ik denk dat de beste raad is: zoveel mogelijk proberen te slapen, want slaapgebrek blijkt uiteindelijk de doodoener te zijn.

Naast de jetlag die je lichaam overhoop gooit, moet je ook nog zien de tijd te doden op de lange vluchten. Boeken en een MP3-speler doen hier wonderen, je kan op het vliegtuig ook (Engelstalige en heel matige) films bekijken.

De kinderen vonden dit een heel boeiende reis. Alle reisdoelen vielen hen goed mee, we kozen onze wandelingen niet te lang en te lastig. Hun favoriete wandeling was de sneeuwtocht in Rainier. De tweedaagsen met overnachtingen op de wilderniscampings vonden ze geweldig. Ze zijn ondertussen oud genoeg om een rugzak te dragen.

Ook de oude bossen en de dieren hadden hun volle aandacht. De campings met bank en vuurplaats waren ook een belevenis, niets zo tof als na een ijzige kampeernacht ontbijten bij het vuur. Ook het contact met de Amerikanen beviel hen. Onze zoon bestelde elke dag een andere hamburger, lang leve de junkfood. De dode tijd besteden ze door boeken te lezen (OK, dat zijn net bakstenen in je bagage, maar wij zeulen altijd een pak lectuur mee) en met hun MP3-speler. Het enige dat hun wat tegenstak waren de lange vluchten. Opstijgende en landen, da's fijn, maar de acht uren ertussen....

De pluspunten:

- ongelooflijk uitgestrekte, ongerepte landschappen
- kampeerparadijs als je van 'back to basics' houdt
- fantastische wilde kusten in Olympic
- wandelparadijs
- veel 'old growth forest', oerbossen
- veel dieren te zien
- veel interessante natuurgebieden die niet te ver van elkaar liggen
- betaalbaar (als de dollar laag staat)
- in juli en augustus uitstekende vakantieweer
- vriendelijke en hulpvaardige mensen

De minpunten

- in feite maar 1 minpunt: de lange, soms vervelende en uitputtende vliegtuigreis

Veel plussen en maar 1 min, in schooltermen zou ik zeggen: grote onderscheiding.